

Jakobus 1:13-17

In het begin van de Jakobusbrief hebben we het gehad over de verzoeken en beproevingen. De Griekse taal kent eigenlijk maar één woord voor beproevingen en verzoeken. In onze NBG vertaling wordt er onderscheid gemaakt tussen deze twee. We gebruiken het woord beproevingen – het op de proef stellen van ons geloof – als het komt van de Here God. We gebruiken het woord verzoeken – verzocht worden – als het komt van de tegenstander van God, de satan, ook spreken we van verzoeken als het afkomstig is uit ons eigen hart. Onze tekst die we zo juist hebben gelezen zegt in vs.14: *verzoeken komen voort uit de zuiging en verlokking van je eigen begeerte.*

De eerste verzen van Jakobus 1 gaan over het volharden in verzoeken. Voor iemand die volhardt in de verzoeking geldt dat er groei is in het geloof. Over deze mensen zegt vs. 13 dat ze zalig zijn – gelukkig te prijzen. Waarom? Omdat je de kroon des levens ontvangt. Een verwijzing naar het eeuwige leven.

De tekst van vandaag omschrijft wat er met je gebeurt als je niet volhardt in de beproevingen. Dat zou je ook een groeiproces kunnen noemen. Maar dan een negatief groeiproces, het groeiproces van de zonde. Dat groeiproces loopt niet uit op het leven, maar op de dood. Hier zien we dus een duidelijke tegenstelling. De weg van de volharding die uitloopt op het leven. De weg van de zonde die uitloopt op de dood.

Tegen de achtergrond van verkeerde gedachten over God, die bij de lezers ontstaan is, schrijft Jakobus dat niemand moet menen dat de verzoeken die een mens heeft te ondergaan van God afkomstig zijn. Dat is in strijd met het wezen van God. God kan namelijk niet door het kwade verzocht worden en Hij brengt ook niemand in verzoeking. De gedachte dat God achter de verzoeken zit, komen we al tegen aan het begin van de mensengeschiedenis, net na de zondeval. Als God Adam ter verantwoording roept van zijn zonde probeert hij de schuld op God af te schuiven. *De vrouw die U mij gegeven hebt heeft mij van de boom te eten gegeven....* Die gedachtengang wordt hier door Jakobus radikaal afgewezen. Als iemand verzocht wordt, moet hij niet zeggen dat het Gods werk is. Dat is pure godslastering. God kan niet verzocht worden door het kwaad, en als dat zo is dan kan Hij ook onmogelijk de

oorsprong zijn van de verzoeken. Maar de mens is anders dan God. God kan niet worden verzocht door het kwaad, maar de mens wel.

Jakobus omschrijft op beeldende wijze dat verloop van het zondeproces. De verzoeking begint daar waar aan de begeerte wordt toegegeven. Als wij mensen verzocht worden dan heeft dat te maken met de zuiging en verlokking van onze eigen begeerte. De Here Jezus zegt in de Bergrede dat de begeerte of de neiging tot het kwade al zondig is. *Gij hebt gehoord dat er gezegd is: Gij zult niet echtbreken. Maar Ik zeg u: een ieder die een vrouw aanziet om haar te begeren, heeft in zijn hart reeds echtbreuk met haar gepleegd.*

Jakobus omschrijft de begeerte met een term uit de wereld van de jacht. De begeerte is als een lokaas die probeert zijn prooi te bemachtigen. Om de ernst van de verleidingen duidelijk te maken vergelijkt Jakobus de begeerte met een vrouw van lichte zeden, die de mannen probeert te verleiden en in te palmen. Als iemand zich door haar laat verlokken dan wordt zij als het ware zwanger. Iemands wil sluit dan om zo te zeggen een huwelijk met de begeerte en dat leidt tot haar bevruchting. En als de vrucht voldragen is, wordt het kind – de zonde – geboren. De zonde is hier dan de zondige daad. Het woord zonde dat Jakobus hier gebruikt zou je kunnen omschrijven als misdaad of misstap. Hier zie je dus dat Jakobus het woord anders gebruikt dan de Here Jezus in de Bergrede. Jezus noemt niet alleen de zondige daad zonde, maar ook al de begeerte die er aan vooraf gaat. Jakobus gebruikt iets andere bewoordingen, maar hij bedoelt precies hetzelfde. Hij wijst de oorzaak aan van de zondige daad. En die oorzaak is je eigen begeerte. De gevolgen van de zonde liegen er niet om. Als de zonde eenmaal rijp is geworden en volgroeid is, dan brengt zij de dood voort. Rom. 6:23 zegt hetzelfde: het loon dat de zonde geeft is de dood. Daar loopt een leven in de zonde uiteindelijk op uit. Het is alsof Jakobus hier zijn lezers wil waarschuwen. Laat het zover toch niet komen! Laat je niet verleiden tot een leven in zonde. Als je gaat toegeven aan de verleidingen van je vlees dan drijf je van God weg en kom je uiteindelijk daar uit.

In vs. 16 grijpt Jakobus nog eens terug op het 13^e vers. *Dwaalt niet mijn geliefde broeders.* Als je zegt dat je van Godswege verzocht wordt dan dwaal je. Het is ongerijmd om God als oorzaak van je boze daden aan te wijzen.

Met vs. 17 wil Jakobus nog een keer benadrukken dat niet de verzoeken van God komen, maar dat bij God vandaan andere dingen komen. *Iedere gave, die goed, en elk geschenk dat volmaakt is, daalt van boven neder.....* Denk daarbij maar aan de wijsheid waar het 5^e vers over schrijft, maar ook vooral aan de kroon des levens uit het 12^e vers. Wat God geeft is goed en volmaakt.

God wordt hier omschreven als de Vader der lichten. Daarbij hebben we te denken aan de hemellichamen, zoals zon, maan en sterren. God is de schepper van deze voor het mensenoog onveranderlijke hemellichamen. De sterren en planeten waren voor de mens in Jakobus' dagen de vaste elementen boven een wisselende mensengeschiedenis. Zoals de zon en maan er elke dag weer zijn, zo is de Schepper van deze hemellichamen er ook elke dag. Hij is onveranderlijk goed. Hij is goed, en alles wat Hij geeft is goed.

Het 18^e vs. Stelt Jakobus tegenover het 15^e vers. Twee keer komt het woord 'voortgebracht' voor.

Vs. 15: als de zonde volgroeit is, brengt zij de dood voort....

Vs. 18: Naar zijn raadsbesluit heeft Hij (God) ons voortgebracht door het woord der waarheid, om.....eerstelingen te zijn onder zijn schepselen.

Hierin zit een duidelijke tegenstelling. In vs. 15 leidt het voortbrengen tot de dood. In vs. 18 tot het leven. Dat leven ontvangen wij door het woord der waarheid. Dat is het Evangelie van Jezus Christus. Door z'n vertrouwen te stellen op dat woord is de mens wedergeboren, een nieuwe schepping. Zo zegt ook Petrus dat in 1 Petr.1:23: we worden wedergeboren uit het levende en blijvende woord van God.

Het doel is dat we eerstelingen zijn onder de schepselen. Zoals Jezus de eersteling is van de ontslapenen zo vormen de wedergeborenen - de gemeente van Christus - het begin van de grote oogst, de nieuwe schepping.

Jakobus houdt ons twee wegen voor. De weg van het leven en de weg van de dood. Daarmee sluit hij nauw aan bij de woorden van Mozes in Deut. 30:19:

Ik neem heden de hemel en de aarde tegen u tot getuigen; het leven en de dood stel ik u voor, de zegen en de vloek; kies dan het leven opdat gij leeft, gij en uw nageslacht, door de HERE, uw God, lief te hebben, naar zijn stem te luisteren en Hem aan te hangen, want dat is uw leven en waarborg voor een langdurig wonen in het land waarvan de HERE uw vaders, Abraham, Izaak en Jakob gezworen heeft, dat Hij het hun geven zou.

Kies dan het leven opdat gij leeft....Amen.